

اظهار نظر کارشناسی درباره:

«لایحه انصراف دولت جمهوری اسلامی ایران از عضویت در قرارداد بین‌المللی مربوط به خط شاهین کشتیها مصوب ۱۹۳۰ میلادی (۱۳۰۹ هجری شمسی)»

۱. دولت جمهوری اسلامی ایران در قالب ماده واحده قانون الحاق دولت جمهوری اسلامی ایران به هفت قرارداد بین‌المللی دریایی مصوب ۱۳۴۴/۱۱/۱۵ به عضویت قرارداد بین‌المللی مربوط به خط شاهین کشتیها مصوب ۱۹۳۰ (برابر با ۱۳۰۹ هجری شمسی) درآمده است.
۲. در سال ۱۹۶۶ کنوانسیون بین‌المللی مربوط به خط بارگیری کشتیها به تصویب می‌رسد و دولت ایران نیز به کنوانسیون مذکور ملحق می‌گردد.
۳. هرچند معاهده بین‌المللی ۱۹۶۶ مربوط به خط بارگیری کشتیها، از جامعیت لازم برخوردار و برخی از مفاد قرارداد بین‌المللی مربوط به خط شاهین کشتیها مصوب ۱۹۳۰ را نیز در پوشش دارد. اما توجه به ماده (۲۴) این معاهده نشان‌دهنده آن است که مفاد آن همه جنبه‌های معاهده سال ۱۹۳۰ را پوشش نمی‌دهد. در بند «۲» ماده (۲۴) در موارد مغایرت کنوانسیون ۱۹۶۶ با کنوانسیون‌های قبلی، کنوانسیون ۱۹۶۶ را برتر دانسته اما در مواردی که کنوانسیون ۱۹۶۶ شامل آنها نمی‌شود، مفاد کنوانسیون‌های قبلی را لازم‌الاجرا دانسته است.
۴. با در پوشش قرار گرفتن مفاد قرارداد بین‌المللی مربوط به خط شاهین کشتیها در کنوانسیون بین‌المللی مربوط به خط بارگیری کشتیها، عملاً الزامات بین‌المللی در ارتباط با خط شاهین کشتیها در کنوانسیون بین‌المللی مربوط به خطوط بارگیری کشتیها ملحوظ و برای کشورهای عضو، لازم‌الاجراست.
۵. از آنجا که با عضویت در کنوانسیون بین‌المللی مربوط به خط بارگیری کشتیها و الزام به رعایت مفاد این کنوانسیون، ادامه عضویت در قرارداد بین‌المللی مربوط به خط شاهین کشتیها مورد پیدا نمی‌کند، دولت لایحه «انصراف دولت جمهوری اسلامی ایران از عضویت در قرارداد بین‌المللی مربوط به خط شاهین کشتیها» را به‌منظور خروج از عضویت در آن، به مجلس شورای اسلامی ارائه کرده است. تصویب این لایحه برای خروج ایران از کنوانسیون ۱۹۳۰ مغایرتی با تعاملات بین‌المللی ندارد، خصوصاً اینکه به تأیید وزارت امور خارجه هم رسیده است.